

V Českých Budějovicích 23. 8. 2021

Milí přátelé,

zdravíme Vás před začátkem školního roku.

1. září. Co se Vám všechno vybaví? Možná Váš první školní den, maminka nebo tatínek, kteří šli s Vámi? Těšení či strach z toho, co bude? Anebo třeba i školní začátky Vašich dětí a později i vnoučat? Nebo něco zcela jiného?

V tomto období mimo jiné vrcholí práce na poli. Často cestuji vlakem i autobusem a ráda pozoruji krajinu za oknem. A tak se mi před očima míhají stromy, pole, louky, lesy, vesnice, města, kostely, hrady a zámky, a to vše může vyvolávat chválu Tomu, který toto všechno stvořil a lidem dal rozum a šikovné ruce. Často jsou vidět velká pole, např. teď už po vysečeném obilí, dále s kukuřicí, řepkou... Ať už jste žili na vesnici nebo ve městě, určitě se Vám vybaví lány zlátnoucího obilí lemované lesy a loukami. Já už znám při sklizení pouze kombajny, které obilí posečou a zároveň vymlátí. Pocházím z hospodářství a živě si pamatuji, jaké kouzlo pro nás mělo, když kombajny prvně vjely na naše pole. To jsme nelenili a šli jsme se na to dívat. Nezůstalo ale jen u dívání, následovaly dny, v kterých byl každý pomocník dobrý, a tak jsme pomáhali obilí sypat do pytlů a svázet balíky slámy z pole apod. Vy, kteří jste nevyrůstali ve městech, asi spíš pamatujete i samovazy, po kterých zůstávaly už svázané snopy, a mlátičky, nebo ještě něco staršího? A určitě budete vědět, k čemu sloužila povřísla, co byl panák na poli nebo mandel. Dnes už ale jako rodina hromadně pomáháme jen při sbírání brambor na poli, však i toho je dost. Jaké jiné práce na poli, na zahradě, kolem domku či při hospodářství se vám vynoří z paměti a co jste rádi dělali?

Od obilí je krůček k mouce a od mouky zase ke chlebu. Možná pamatujete nejen ze svého dětství pečení chleba a vybaví se Vám jak vůně při jeho kynutí, tak při pečení. Je to skutečně nezaměnitelná vůně. Této vůně si v poslední době užívám i já, mnoho lidí a rodin si totiž začalo v pandemii péct doma chléb. Sice už to většinou není v peci, ale jen v troubě, ale i tak to stojí za to. A ta radost! O tom, jak je chléb pro nás důležitý, vypovídá i mnoho lidových rčení, přísloví, písniček aj. Našla jsem jedno pro mě neznámé rčení: „Lepší doma krajíc chleba než v cizině kráva celá.“ Jaká další se připomenou vám?

A komu by se nevybavila slova „Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“ z modlitby Otče náš? Uvědomujeme si tak, že za všechno ve svém životě vděčíme Bohu a vděčnost přináší pokoj v srdci. S velkou vroucností se modlete za své rodiny, zvláště vnoučata, ale také za mladé rodiny z Vaší farnosti. Možná si také vzpomenete na zvyk žehnat chléb křížem nebo třemi křížky, anebo to sami děláte, a to je vlastně kratičká modlitba nad chlebem, ať už je donesený z obchodu nebo doma upečený, s díkem a s prosbou o Boží požehnání.

Přeji Vám, když budete mít krajíce chleba před sebou, aby se Vám spolu s ním vynořily milé vzpomínky na všechny Vám milé, kteří s Vámi nemohou být. Třeba se i za ně pomodlíte. My se modlíme za Vás.

S pozdravem

Iva Hojková, vedoucí Diecézního centra pro seniory

&

Otec Tomas van Zavrel

Příloha 1:

Pohádka o chlebu

V jedné daleké zemi se jedna chudá vdova živila službou u bohaté a tajemné paní, která žila osaměle v pochmurné vile, napůl skryté uprostřed lesa. Dobrá vdova plnila velkoryse a přesně svou práci, proto jí jednoho dne paní nečekaně dala dárek – zvláštní prstýnek.

„Když dvakrát otočíš na prstu tímhle prstenem, můžeš se proměnit, v cokoli si budeš přát,“ vysvětlila jí podivná paní.

Vdova to nebrala příliš vážně, ale když přišla na kraj velká bída, na prstýnek si vzpomněla.

Dala si ho na prst, dvakrát jím otočila a proměnila se v nádherného sokola s rovnoměrně tvarovanými křídly. Rozhodla se, že poletí, dokud nenajde kraj, v němž by našla pomoc pro svého syna i sousedy.

Letěla, dokud nevyčerpala všechny síly, a pak se vrátila smutně domů. Bída totiž postihla všechny končiny v království. Nebylo záchrany pro nikoho. Ale vdova se nevzdala. Otočila znovu dvakrát prstenem a proměnila se v obrovský a voňavý chléb.

Když se její syn vrátil domů a uviděl ten obrovský chleba, pustil se s chutí do jídla. Byl to jen chléb, ale zázračně sytil. Zatímco vdovin syn žvýkal, viděl, jak jde kolem jejich domu soused, se kterým měl pořád obrovské potíže a kterého neměl vůbec rád.

Rozhodl se, že si ho nebude všímat, ale nějaké hnutí srdce ho donutilo pozvat ho, aby s ním pojedl ten zázračný chléb. Za chvíli se to rozneslo po celé vesnici a začali přibývat další lidé: velcí i malí, mladí i staří, chudí, nemocní i zdraví, zoufalí i nepokojní.

Zdálo se, že chleba nikdy nespotřebují dokonce. Nejenže zaháněl hlad, ale vzbuzoval i v těch, kdo jedli, klid, touhu po pokoji, smysl pro dobrotu a přinášel i zdraví těla. Ti, kteří byli nepřáteli, se smířili, a kdo se navzájem přehlíželi, se na sebe srdečně smáli.

Každou noc se poslední drobek chleba proměnil znovu ve velkorysou vdovu. Každé ráno se vdova proměňovala v obrovský vonný a chutný pecen chleba, který živil tělo i duši lidí ve vesnici.

A tak tomu bylo až do další sklizně. Po ní lidé uspořádali velkou slavnost. Vdova tam samozřejmě byla také. Všichni, kdo se k ní přiblížili, měli zvláštní pocit – žena voněla po chlebu čerstvě vytaženém z pece.

(Bruno Ferrero: Květiny pro duši. Vydal Portál, 2009)

Příloha 1:

Pro ty, kdo rádi při odpočinku luští apod., posíláme obrázky s hledáním rozdílů. Kolik najdete rozdílů? Obrázek si pak můžete vybarvit.

